

er blevet opfyldt, saa tror jeg dog, at man vil have størst Mulighed for Regelens Efterlevelse, naar man har Anmeldelsespligten almindelig for alle Tilfælde, naar et Arbejdsforhold afbrydes. Det er hyppigt saaledes, at det er lettere at faa en Pligt opfyldt, naar den er almindelig; end naar den kun fremtræder i Undtagelsestilfælde. Jeg mener ogsaa, det har sin Betydning overfor eventuelle fremtidige Arbejdsgiverklager over Arbejdsløshedskasseforvaltningen, at man kan henvise de vedkommende til det Ansvar, som de selv har paadraget sig derfor, naar de ikke har opfyldt Anmeldelsespligten.

Det socialdemokratiske Mindretal vil overhovedet ikke have en saadan Anmeldelsespligt, naar et Arbejdsforhold afbrydes. Jeg forstaaer dette saaledes, at man mener, at det er bedst for Kasserne Administration at være henvist udelukkende til den ledige Arbejders Melding om, at han ønsker Understøttelse, og at man formener, at Kasserne Ansvar bedst kan manifesteres derigennem, at hele dette Forholds Under søgelse paahviler Kasserne alene. Men det ærede Medlems Parti faar undskyldte, at Flertallet og Ministeren ikke er i Stand til at indse, at der derigennem skabes en øget Betyggelse, og det er en saadan øget Betyggelse, som vi maa anse det for betydningsfuldt at faa tilvejebragt.

Saa vel den ærede socialdemokratiske Ordfører (J. P. Nielsen) som den ærede radikale Ordfører (Dahlgaard) har opholdt sig længe og indgaaende ved Spørgsmaalet om at gøre København sidestillet med en Landsdel. Der er i Virkeligheden ikke stor Grund til at slaa dette op til et Hovedpunkt, selv om jeg erkender Betydningen deraf for Etableringen af Kasser og for eksisterende Kasser; thi jeg har ved Sagens første Behandling udtrykkelig udtalt, at jeg er forhandlingsvillig her, og for saa vidt man i øvrigt kan naa til nogenlunde Enighed om hele Forslagets Skelet og om de betydningsfuldeste af Enkelthederne deri, skal man finde mig rede til en imødekommende Stilling overfor dette Spørgsmaal.

Anderledes stiller det sig derimod, naar det socialdemokratiske Mindretal under Nr. 28 stiller et Ændringsforslag til § 16, hvorefter Staten skal tilskyde Kasserne et Beløb, der svarer til $\frac{5}{6}$ af Medlemsbidraget i Stedet for som hidtil Halvdelen. I disse ekstraordinære og saare vanskelige Tider maa jo Staten tilskyde Beløb til Kasserne, som afgjort for mange Kasserers Vedkommende gaar langt ud over det, som her er foreslaaet; den Nødstilstand, som hersker indenfor Kasserne, har gjort en saadan

Imødekommen fra Statens Side nødvendig; har gjort det nødvendigt, at der ydes saa omfattende Laan. Men Loven tager jo Sigte paa normale Tider. Jeg tror ikke, at en Bestemmelse som den, der her er foreslaaet, hvorefter en ny Byrde permanent, saaledes som Hensigten er, væltes over paa Staten, vilde fremme Sparsommeligheden indenfor Kasserne, deres Nøjeseen med, hvem der tilstaas Understøttelse i den kommende Tid, og det er et Hensyn, som efter min Mening absolut maa tages, for at man kan komme Misbrug til Livs.

Under Nr. 30 foreslaar de to Mindretal en Ændring til § 16, hvorved Kommunitilskuddet vedvarende skal sættes lig $\frac{1}{3}$ af Medlemsbidraget i Stedet for som foreslaaet lig $\frac{1}{5}$ af den udbetalte Understøttelse. Ogsaa om denne Sag udtalte jeg mig ved første Behandling paa imødekommende Maade. Jeg erkendte, at for den hidtidige Ordning kunde adskilligt tale, ligesom jeg naturligvis maatte hævde, at for det Forslag, jeg havde stillet til en Ændring, var der meget, der talte. Imidlertid viser det sig gennem den Statistik, som er tilstillet det ærede Udvalg, at den Paastand er rigtig, jeg under første Behandling fremsatte, at det samlede Beløb, som bliver at udrede efter de to Beregningsmaader, ikke bliver i særdeles Grad forskelligt, naar Hensyn tages til Helheden. Og nu kan man vel sige, at dette Kommunitilskud kan i vanskelige Tider lægge en betydelig Byrde paa Kommuner, som har et stort Antal arbejdsløse, selv om disse Kommuner har gjort meget for ved Arbejde at afhjælpe denne Arbejdsløshed; deri kan man have Ret. Men paa den anden Side maa det ogsaa erkendes, at den nuværende Beregningsmaade giver Anledning til den Ubillighed, at Størrelsen af Bidraget til Arbejdsløshedskasserne er ganske uafhængig af, om der indenfor Kommunen har været Arbejdsløshed eller ikke, og i højere Grad end efter det Forslag, som af mig er stillet, bevirker, at det Beløb, der skal udbetales af Kommunekassen til Arbejdsløshedskasserne, slet ikke paavirkes af de Ofre, som er bragt fra Kommunernes Side, for at iværksætte Arbejder; for selv om Kommunen havde iværksat Arbejde, som kunde beskæftige samtlige indenfor Kommunen værende arbejdsløse, vilde Kommunens Bidrag være ganske upaavirket deraf, det vilde være $\frac{1}{3}$ af Medlemsbidraget. Derimod vilde det stille sig helt anderledes efter det Forslag, jeg har tilladt mig at stille. Men, som sagt, Helhedsresultatet, Størrelsen af det samlede kommunale Tilskud til de statsanerkendte Arbejdsløse-